

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 16.

FOLAJSTROMSZAM KEZDOIRATON:	
Postán / Gyűjtőládába	☒ Személyesen / E-mailen / Faxon
Érkezett:	2015 OKT 28
PÉLDÁNY:	IV. 12
MELLÉKLET:	KÖZTUK:
FOLAJSTROMSZAM UTÓIRATON:	65P 21126/14

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED], a csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm útján a sérelmemre elkövetett emberi jogi jogsértések ügyében az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27.§. alapján

alkotmányjogi panasszal

fordulok a t. Alkotmánybírósághoz.

Kérem, hogy a t. Alkotmánybíróság a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf. 21288/2014/5/II. számú (nekem 2015. szeptember 16-án kézbesített) ítéletét a Fővárosi Törvényszék 65.P.21.126/2014/9. számú ítéletére kiterjedően megsemmisíteni szíveskedjék az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdése d. pontjában foglalt hatáskörében, a (3) bekezdés b. pontja alapján, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27.§ és 65.§- a alkalmazásával az Alaptörvény II. cikkében és VI. cikk (1) bekezdésében elismert és biztosított, jó hírnévhez fűződő jogaim megsértése miatt semmisítse meg a Fővárosi Bíróság és a Fővárosi Ítéltábla ítéleteinek azon rendelkezéseit, amelyekben a 2014. 03.11-én kelt (későbbi módosítás előtt hatályos) keresetlevelemnek a Ptk. 75, 76. és 78. §-ában védett jogaim megsértése miatt előterjesztett kereseti kérelmemet elutasította.

Kérem, hogy t. Alkotmánybíróság állapítsa meg: [REDACTED] felperesnek, - [REDACTED] alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt, kártérítés iránt folyt perében a Fővárosi Törvényszék 65.P.21.126/2014/9. számú ítélete és a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf. 21288/2014/5/II. számú ítélete megsértette az Alaptörvény II. cikkében és VI. cikk (1) bekezdésében elismert és biztosított jogaimat és az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében foglalt alapjog korlátait.

Indokaim:

I.

A történeti tényállás.

1.A Magyar Távirati Iroda hírt tett közzé 2014. január 17-én egy interjút egy új intézmény vezetőjeként, a távirati iroda kérésére, a közvélemény tájékoztatása céljából adtam. A híradás egyebek mellett közölte:

„Budapest, 2014. január 17., péntek (MTI) - Megalakult a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] amely 25 alkalmazottal februártól kezdi meg a működését. Az intézmény három kutatócsoportba szervezve foglalkozik az 1867 és 1990 közötti időszak történetével - mondta [REDACTED] az intézet főigazgatója az MTI-nek adott interjújában.

Terveik között említette, hogy konferenciát terveznek Megszállástól megszállásig címmel, amely az 1944. március 19-ei német megszállás utáni időszakról tekinti át a magyar történelem tragikus

KÉZELŐIRODA	
Ügyszám:	11/3335-0/2015
Érkezett:	2015 DEC 04.
Példány:	2
Melléklet:	1+mh+6
Kezelőiroda:	[Signature]

1944-1945-ös éveit, beleértve a szovjet megszállást és annak következményeit, valamint a Szovjetunióba kényszermunkára hurcolt magyarok tragikus sorsát.

..... Az intézményt létrehozó kormányzati szándék abból indult ki, hogy vannak a magyar történelemben olyan időszakok, amelyek kevésbé kerültek eddig reflektorfénybe és érdemes azokkal foglalkozni. A történészeknek pedig arra kell figyelniük, hogy az ország történetének minden eseményét illik elfogultságtól mentesen bemutatni - mutatott rá.....

A történész úgy fogalmazott: a történettudomány "fejlődő tudomány", különösen fontos tehát, hogy egyes témák feldolgozásánál mire helyezik a hangsúlyokat. A történelmi forrásokat kizárólag úgy lehet felhasználni, hogy abból az utókor számára reális kép alakuljon ki az adott korszak eseményeiről, ennek megvalósítása pedig a [REDACTED] -nak is feladata.

.....
[REDACTED] y [REDACTED] r megemlítette, hogy azt a tévhitet is el kell oszlatni a köztudatban - amelyet a pártállami időszakban sulykoltak -, miszerint a németek provokálták volna Magyarország hadba lépését 1941-ben Kassánál a szovjet felségjelzésű repülőgépekről ledobott bombákkal.

.....
Kiemelte: arról is beszélni kell, hogy a Magyarországról kialakított képpel ellentétben az itteni zsidóságot igazán attól kezdve érte jelentős veszteség, amikor a német haderő bevonult Magyarországra, s így az ország szuverenitása erősen korlátozottá vált 1944. március 19. után. Utalt arra, hogy a történészek közül többen úgy ítélik meg, 1941-ben Kamenyec-Podolszkba történt az első deportálás a második világháborúban Magyarországról, de véleménye szerint ez inkább idegenrendészeti eljárásnak tekinthető, mert azokat, akik nem rendelkeztek magyar állampolgársággal, ide toloncolták ki. Amikor kiderült, hogy sokakat közülük meggyilkoltak, Keresztes-Fischer Ferenc belügyminiszter lehetővé tette a visszatérést Magyarországra - hangsúlyozta..... „ (FOTÓ)

MTI 2014. január 17., péntek 10:00

Az alperes az A [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] l c. műsorában [REDACTED]. [REDACTED] r [REDACTED] [REDACTED] -kor a következő (DVD kép és hangfelvételen az én azt követő nyilatkozatommal együtt az alább következő idézettel megegyező) nyilatkozatot tette:

„bejátszás

[REDACTED] [REDACTED] tézise, ami megjelent a televízió, a média minden formájában, nem egy tudományos üzenet. A magyar történetírásban ilyen álláspont nincsen, hogy a holokauszt az idegenrendészeti ügy vagy idegenrendészeti esemény volt. Ez egy szélsőjobboldali politikai provokáció, ami tulajdonképp – mondjuk meg őszintén-, hát törvényes eszközökkel is büntethető lenne, hiszen relativizálja a holokausztot, sűrolja a holokauszt tagadását. Ezt tudományosan nem lehet vitatni, de hogy bizonyítsam, például a holokauszt központ két munkatársának kiírtam azt a mondatát, a zárszavukból, a nemrég megjelent, és egyébként [REDACTED] i [REDACTED] al és minden a témával kapcsolatos történésznél evidenciának számít: „Az 1941. évi nyári

deportálásokat a szuverén Magyarország kormánya a Honvéd Vezérkar kezdeményezésére rendelte el.” Pont. Innentől kezdve világos és konszenzus van ebben a kérdésben. Én nem olvastam más komolyan vehető történelmi elemzést, mint ezt. Tehát azt a kérdést kell feltenni, hogy mi végre mondotta ezt [REDACTED] [REDACTED] amit mondott. Mi a célja ezzel a szélsőjobboldali provokációval? Teljesen nyilvánvaló, hogy két alapvető cél lebeg előtte, az új [REDACTED] [REDACTED] új ideológiai megfontolásaival függ össze, az új tekintélyuralmi rendszer tisztára kell, hogy mossa elődjét a Horthy-rendszert. Teljesen nyilvánvaló, hogy ez a dolog erről szól, és igyekszik kimosni magát Horthyt is a népirtás bűnéből, de nem lehet. A magyar állam háborús bűnös, Horthy és a Horthy-rendszer nem mentegethető.

A második dolog pedig az, hogy kénytelen-kelletlen az új rendszernek végig kell gondolnia saját elődeihez való viszonyát, és azokhoz a történészekhez tud csak fordulni támogatásért, akik hajlandók ezt az ideológiát követni. Na most, ez azt jelenti, hogy a történészek döntő többsége, akik szakmailag már jutottak valamire, ilyen szélsőséges pozíciót nem fognak követni. Tehát csak azokat az embereket lehet megbízni ilyen kormányintézetek vezetésével, akik szakmailag, erkölcsileg, politikailag a szélsőjobboldal irányába nyitottak, a Horthy-rendszer restaurációjában gondolkodnak szellemileg.

- bejátszás vége -,,

A műsor világhálón való elérhetősége:

[REDACTED] 20 [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]
[REDACTED] pa

Az alkotmánybírósági eljárásban elsörendűen vitatott bírói döntés alapjául szolgáló *érdemi szövegésszt dölt vastag szedéssel jelöltem* a teljes egészében közölt szövegen belül. Az adott szöveg összességében is arra a következtetést és megállapítást erősíti, ami a megjelölt szövegrészből magából következik, ezért a szöveg egészének vizsgálatát fontosnak tartom értelmezési háttérként. Számos önmagát az alperest minősítő jogsértő kitételét nem alkotmánybíróság előtt orvosolni. Becsületem és jóhírnevem alapjait külső, objektív mércével mérhetően leginkább támadó részét érintő bírói döntéseket azonban kénytelen vagyok az alkotmánybíróság bíróság elé tárni.

A perben csatolt DVD tanúsága szerint az alperes nyilatkozatában, s a velem készült interjúban, - melyet számos nyomtatott és elektronikus sajtótermék követett – megismételték, s a mai napig hangoztatják írott és elektronikus sajtóban a bírósági határozatok által mintegy megerősítve azt a valótlan, jó hírnevemet súlyosan sértő állítást, amely lényege szerint így szól: „[REDACTED] szerint a holocaust idegenrendészeti eljárás.”

2.Az alperes által használt „*A magyar történetírásban ilyen álláspont nincsen, hogy a holokausz az idegenrendészeti ügy vagy idegenrendészeti esemény volt*” kifejezés egyenesen rám utalva, engem megelőző mondatában néven nevezve azt fejezi ki, hogy az „*ilyen álláspont*” [REDACTED] [REDACTED]. Az alperes kimondott célja az, hogy engem az elemi történelmi ismeretek birtokában nem lévő, tudatlan, történettudományi intézet vezetésére alkalmatlan személynek tüntessen fel a közvélemény előtt, továbbá nyilvánvalóvá tegye, hogy nem tartozom azon történészek közé, „akik szakmailag már jutottak valamire”. Ezt meghaladóan az elemi erkölcsi érzék híján lévő, az emberiség legkisebb követelményeit nélkülöző, humanitárius tekintetben

értéktelen, alávaló személy is vagyok ezen beállításban azáltal, hogy emberek tömegének megölését, zsidó embertársaim elpusztítását közömbösen, közigazgatási intézkedésként értékelem ill. érzekelem. Az emberi méltóság és élet értékének és jogának közömbös szemlélete, s ennek nyilvános megvallása, mint rólam állított tény emberi minőségem silányságára enged egyenes következtetést. Ugyanezt gondolja az átlagos tájékozottságú televízió néző vagy újságolvasó akkor is, ha az alperes szavai alapján arra következtetésre jut, hogy az emberi alapértékeket ideológiai vagy politikai megfontolásból hagyom figyelmen kívül vagy bagatellizálom.

Csatoltam a perben az ATV interjúról szóló 2014. január 19-én kelt MTI híradást, ellenem holocausttagadás miatt tett feljelentésről, a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] éről való leváltásomat követelő nyilatkozatokról szóló híradás másolatát, továbbá a Népszabadságnak korábbi nyilatkozatomra tekintettel adott interjúmat, továbbá szakmai életrajzomat.

3.E történések társadalmi kapcsolataim, egészségem reményem szerint átmeneti elnehezüléséhez, életminőségem megromlásához, az emberek egy részének velem kapcsolatos magatartása megváltozásához vezettek, a tudomány egyes képviselőiben kifejezett bizalmatlanságot keltettek irántam. A folyamatos egzisztenciális fenyegetettség számos tekintetben, közszerepléseim gyakoriságának csökkenésében, családi kapcsolataimban éreztette hatását.

Természetesen nem kétséges, hogy az ellenem indult sajtóhadjáratért, annak egészségért nem kizárólag az alperes okolható. Tapasztalati tény azonban, hogy a legműveltebb emberekre is hatással van a tömegtájékoztatás, amelynek ebben az ügyben tapasztalható sajnálatos torz szemléletéért az alperes is, mint az ügyben a nagyobb nyilvánosság előtt legnagyobb hangsúllyal, s legelfogultabban megszólaló történész felelős. Az alperesnek tudnia kell, s tudja is, hogy a holocaustot nem tartom idegenrendészeti intézkedésnek, s így valótlán tényállításában megnyilvánuló jogsértés nagyobb nyomatékot kap.

Az alperes nyilatkozata olyan sértő tényállítás, amely megalapozatlan, nyilvánvalóan valótlán mivoltában oly módon sérti egy másik személy alkotmányos alapjogát, hogy *nemcsak mint emberi személyt sérti meg, hanem, mint egy hivatás gyakorlóját, s teszi oly módon, hogy hivatásbeli helyzetének, tudói hitelességének megomlását idézi elő, személyét a közvélemény számára kétes ill. egyértelműen rossz színben tünteti fel.* A nyilatkozatnak széles közönség előtt, becsmérlő, megbélyegző jelleggel való megtétele annak tartalmát is figyelembe véve semmiképpen nem tekinthető tudományos vita részének. Ha a kifogásolt tényállítás adott esetben véleményt is kifejez, ezt oly módon teszi, ami nyilvánvalóan ellentétes a véleményalkotás elemi szabályaival. Az ideológiai, világnézeti háború azon eszközeivel él, hogy ellenfelének egy nem valóságos, koholt összefüggésbe helyezett tulajdonságot, nyilatkozatot tulajdonít (attribúció), majd ezt a tulajdonítás által a másik félre ruházott tulajdonságot, nyilatkozatot látványosan megcáfolja. A vita ezután már csak arról folyik, hogy az így létrehozott tulajdonságot, tényállítást elemzik, s számon kérik a másik félen. Az előbbiekre tekintettel e leírt tények tükrében tudományos vitáról sem lehet szó, mert annak minden feltétele hiányzik az alperes nyilatkozata és szándéka szerint is.

Mindezek miatt nem kívánom vita látszatát sem kelteni saját nyilatkozatom értelmezésével, csupán azt erősítem meg, hogy nyilatkozatomban a magyar szavak általánosan elfogadott

jelentése szerint nem volt szó a zsidóságot európai méreteken sújtó tömeggyilkosságról, utaltam arra, hogy „az itteni zsidóságot igazán attól kezdve érte jelentős veszteség, amikor a német haderő bevonult Magyarországra, s így az ország szuverenitása erősen korlátozottá vált 1944. március 19. után.” Nem vitattam a Kamenyec Podolszkijban végrehajtott tömeggyilkosságot, hanem azt, hogy lehet-e a magyarországi deportálások részének tekinteni.

Tény, hogy az alperes által fogalmilag, továbbá időben térben pontosan meg nem határozott, ám lényegileg mégis jól ismert holocaustot nem gondoltam, nem minősítettem, nem is minősíthettem idegenrendészeti intézkedésnek. Ilyen jelentés semmilyen értelmezéssel nem tulajdonítható nyilatkozatomnak.

Az alperes leírt magatartása, valótlan tények állítása az előbb kifejtettek szerint mind becsületesem, mind jó hírnevem jelentős sérelmét okozta, engem nyilvánosan – valósága esetén erkölcsileg megsemmisítő - bűncselekménnyel vádolt meg.

II.

Az eljárás elsőrendű tárgya az a kereseti kérelem volt, s az jelen eljárás tárgya is, amely szerint a felperes kérte a Törvényszéket, hogy

„Állapítsa meg a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján, hogy az alperesnek a keresetlevélben megjelölt, az [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] időpontban elhangzott azon tényállításai, amelyek értelme szerint [REDACTED] [REDACTED] állítása az, hogy „a holokaust az idegenrendészeti ügy vagy idegenrendészeti esemény volt” valótlanok, amelyek sértik [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] beri méltóságához és jó hírnévhez való, a Ptk. 75, 76. és 78. §-ában védett jogait;

A kérelemben kifogásolt tényállításoknak az értelme és tartalma két önállóan is érvényes ismerv szerint egyértelműen és világosan körvonalazható. Az egyik vizsgálandó ismerv az, hogy [REDACTED] [REDACTED] tett-e olyan kijelentést, hogy „a holokaust az idegenrendészeti ügy vagy idegenrendészeti esemény volt”, míg a másik ismerv, hogy tett-e olyan tényállítást, amelynek értelme egyértelműen, világosan és okszerűen az előbbi módon foglalható össze.

Az alperes által tett ténybeli megállapításoknak ugyanis nyomós következményei vannak akkor, ha megfelelnek a valóságnak, - ebben az esetben a felperes súlyos büntetőjogi felelősségét alapozzák meg -, míg, ha nem felelnek meg a valóságnak, a felperes személyiségi jogainak súlyos megsértése miatt az alperest terheli a felelősség.

A törvény és a bírói gyakorlat alapján a Polgári perrendtartás 164. § (1) bekezdése értelmében a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a Bíróság valóban fogadja el.

Így a felperest terhelte a kifogásolt, az alperes által megtett kijelentés megtörténtének bizonyítása, amelynek a felperes az ügyben jelentőséggel bíró valamennyi nyilatkozat teljes szövegének szöveges, illetve elektronikus adathordozón való előterjesztésével eleget tett.

Az alperest terhelte annak a ténynek a bizonyítása, hogy a felperes az alperes által hivatkozott kijelentést, tézist, okfejtést az előbb előadott értelmezési keretek között megtette.

Az alperes ezt a kötelezettségét nem teljesítette, nem is tehetette meg sikerrel, mert a felperes nyilatkozatai eredeti forrásokból a per anyagául szolgáltak, s az alperes nyilatkozata ezekről

szólt. E forrásokban nyoma sincs az alperes által felrótt állításnak, „tézisnek.” A felperes saját teljes, mindenki által hozzáférhető munkássága tekintetében is hivatkozott arra, hogy ilyen, az alperes által kifogásolt tényállítása, tézise nincsen. Az alperes által felajánlott tanúbizonyítás nem lehetett alkalmasabb erre a bizonyításra, mint a pontos elektronikus és írott források. Az alperes véleménynyilvánításba foglalt tényállítása a magyar szavak általánosan elfogadott jelentése szerint azt fejezte ki világos egyértelműséggel, hogy a felperes a világ- és magyar történelemben holocaustnak nevezett tömeggyilkosságot idegenrendészeti intézkedésnek tartja, s ezáltal tagadja népiértés jellegét, ami a holocaust lényege.

III.

Az eljáró bíróságok határozatai.

A Fővárosi Törvényszék 65.P.21.126/2014/9. számú ítélete szerint

„A bíróság a keresetet elutasítja, s kötelezi a felperest, 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000,- (ötvenezer) forint perköltséget ÁFA-val növelten, s a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000,- (negyvennyolcezer) forint eljárási illetéket.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül van helye fellebbezésnek, melyet ezen a bíróságon lehet benyújtani 3 példányban, a Fővárosi Ítéltáblához címzetten. Az ítéltábla előtti eljárásban a fellebbezést, csatlakozó fellebbezést előterjesztő fél számára a jogi képviselőt kötelező.”

A Fővárosi Ítéltábla 2.Pf. 21288/2014/5/II. számú 2015. június 25-én kelt, szeptember 16-án kézbesített ítélete szerint

„A Fővárosi ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 20.000 (Húszezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 64.000 (Hatvannégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.”

IV.

A bírósági határozatok értékelése.

1. Az ítéletek felvetik azt a kérdést, hogy a tény és vélemény, s ezek jogkövetkezményei közötti elvileg világos megkülönböztetés a bírói gyakorlatban nem válik-e egy olyan szemléleti

relativizmus áldozatává, amely a tényállásokat véleménynek minősítve kitér az igazságszolgáltatás feladata teljesítésének kötelme alól. Ennek kapcsán kérdés, hogy mi a bírói hatalom feladata? Számos gyakorlati példán mutatható be, hogy a személyiségi jogaiban sértett ember nem kap bírósági jogvédelmet egy elvont, értékjellemző nélkül meghivatkozott szabadságjog védelmének jegyében. Nem szükséges-e az elhatárolás határozottabb alkotmányjogi kifejtése a kétértelműségek elkerülése végett? Kérdés a véleménynyilvánítás és a büntetőjog viszonya. Lehet-e véleményként olyan komoly megjelenésű – nem utcai gyűlöletbeszéd, hanem a tudományosság ill. annak látszata szintjén jelentkező – állításokat tudatosan előadni a véleménynyilvánítási jog védelme alatt, amelyek másokat alaptalanul bűncselekmény gyanújába kevernek?

A Törvényszék az alperes által előadott szöveget teljes egészében véleménynyilvánításnak minősítette, s az ezzel kapcsolatos bírói gyakorlatra, továbbá alkotmánybírósági határozatra is hivatkozva, elutasította a keresetet. Helyesen hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság Pk. 12. számú, a személyiségi jogsértési perekben is irányadó állásfoglalása II., III. részére, idézve, hogy: „*a kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni, a sajtóközlemény egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is*”. Az előbbieket tükrében vizsgálva az alperesnek az [REDACTED] [REDACTED] adásában megjelenített nyilatkozatát sem állapíthatunk meg mást, mint azt, hogy ő szerinte a felperes a holocaust néven ismert világtörténelmi súlyú jelentőségű népiirtást idegenrendészeti intézkedésnek tartja, azaz tagadja nemzetközi bűncselekmény jellegét, s ezzel megvalósítja a büntető törvénykönyv akkor hatályban volt 333 §-ában meghatározott „*a nemzeti szocialista vagy kommunista rendszerek bűneinek nyilvános tagadása*” büntetét. Jóllehet ez utóbbi megállapítást nem teszi meg az alperes, ám e következmény egyenesen, közvetlenül és kimondottan adódik holokausztagadási okfejtéséből, annak valóságos tartalmából, s magának a nyilatkozatnak a jellegéből. A hivatkozott állásfoglalás felhívja a figyelmet arra, hogy a szöveg értelmezésénél, értékelésénél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra. Ebből a társadalmi közfelfogásból pedig az következik, hogy az ilyen bűncselekménnyel azonosítható személyt – különösen, ha szellemi emberről van szó – erkölcsileg, szellemileg megbélyegzettnek tekintik, függetlenül attól, hogy indul-e ellene büntető eljárás vagy sem.

Az alperes nyilatkozata jól körülhatárolható tényre irányul, vagyis arra, hogy a felperes ezt a kijelentést megtette, illetve hogy ilyen tézise van.

A Törvényszék szerint „*a felperesi nyilatkozat értelmezése során az alperes abból indult ki, hogy a felperes inkább idegenrendészeti eljárásnak nevezve a Kamenyec-Podolszkiji eseményeket, az „inkább” szó használatával elhatárolta azt a deportálást a holocausttól. Ezzel a konszenzusos történelmi álláspont szerint a holocaust első hazai eseményeként megjelenített eseményt a holocausttól határolta el, inkább idegenrendészeti ügynek minősítve azt. Ezt a felperesi tézist minősítette az alperes, és nem a felperes személyét...*”

Megelőzőleg azt írja a Törvényszék, hogy a felperes által az MTI-nek adott „*nyilatkozat jelentőségéről, logikájáról, üzenetéről, téziseiről nyilatkozott alperes saját álláspontját kifejtve, aszerint értelmezve a felperesi eseményeket minősítő nyilatkozatot.*” (Ítélet 7. oldal.) A Törvényszék által előadott ezen okfejtés egyrészt téves, másrészt nem alkalmas a kereset megcáfolására, alaptalanságának kijelentésére. A felperes nemlétező tézisének, azaz tételének egy olyan határozott, ténybeli tartalmú tétellel minősítése, hogy a felperes szerint „*a holokausz az idegenrendészeti ügy vagy idegenrendészeti esemény volt*” tényállítás, amely az egész

holocausta vonatkoztatva hangzott el, így volt értendő és érthető a nézők számára. Az alperes nyilatkozata *önkéntes, minden alapot nélkülöző, valótlan tényállítás volt.*

Ezen tényállítás megtétele szükségtelen és aránytalan is volt, mert az alperesnek a felperestől eltérő nézetét ilyen, bűncselekményre közvetlenül utaló állítás nélkül is világosan ki lehetett volna fejteni, ha az alperes célja a véleménynyilvánítás, s nem a felperes erkölcsi besározása (karaktergyilkosság).

Nem helytálló a Törvényszék azon hivatkozása, hogy az alperes nem a felperes személyét ■■■■■. ■■■■■ pontosan felidézhető adathordozón rendelkezésünkre álló műsorában felismerhető volt egy politikai célzat, egy bizonyos tényállítás, történetpolitikai törekvés hatásos és hatékony érvényesítése, s ennek keretében ■■■■■ ■■■■■ megszegyenyítése. A televízió műsorok és általában a mozgóképi megjelenítés sajátossága, hogy ott a személy a maga személyiségének több rétegében és megnyilatkozási módjában van jelen; egyfelől mint mozgókép, másfelől mint beszélő ember, harmadrészt sokat mondanak róla gesztusai, arcjátéka, hangsúlyai. Ezért az ilyen szereplésekre való reagálás semmiképpen nem értelmezhető úgy, mint valamely tudományos szövegértelmezés, hanem sokkal inkább mint annak a személyiségnek – nézeteivel, az általa mondottakkal, a rávetített összefüggésekkel együtt való - megítélése, megmérése, aki a műsorban megjelenik, s ugyanígy igaz az is, hogy a véleményt mondó, ítélkező is jelen van teljes személyiségével, nem bújhat el valamely szöveg rabulisztikus palástja mögé, hanem helyt kell állnia a szerepléséért.

Az ítélet tábla ítélete 4. oldalán rögzíti: *„A Fővárosi ítélet tábla osztotta azt az elsőfokú álláspontot, hogy az alperes nem azt állította a perbeli adásban, miszerint a felperes azt mondta, hogy a holokauszt idegenrendészeti ügy, hanem a felperes részéről elhangzottakat értékelte egyfajta tézisként és vitatta, hogy létezne ilyen történeti álláspont. Az alperes egyrészt tehát a konkrét összefüggésben a véleményét fogalmazta meg a felperes történeti nézetét illetően, a felperes részéről adott - a műsorban is lejátszott - nyilatkozat alapján alakította ki azt a következtetését, hogy a felperesnek van olyan tézise, hogy a holokauszt inkább idegenrendészeti ügy. A rendelkezésre álló peradatokból megállapíthatóan ezt a következtetését alappal vonhatta le, véleménye a feltett riporter kérdéshez kapcsolódott. Az adott vélemény kifejtésére az Alaptörvény lehetőséget ad, a szabad véleménynyilvánítás kereteit az alperes nem lépte túl, sem a felperes jóhírnevét, sem az emberi méltóságát nem sértette meg.”*

Ez a megállapítás mindkét ítélet jogi álláspontjának lényegét fejezi ki. Miközben más helyen hangoztatja, hogy tudományos kérdésben nem kíván állást foglalni, tévesen és iratellenesen állapítja meg:

„A rendelkezésre álló peradatokból megállapíthatóan ezt a következtetését alappal vonhatta le, véleménye a feltett riporter kérdéshez kapcsolódott.”

Az igazság és való helyzet az, hogy a rendelkezésre álló peradatokból megállapíthatóan az alperes ezt a tényállítását következtetését alappal nem vonhatta le.

2. Semmilyen értelmezési metódus nem vezet arra az eredményre, hogy a felperes tagadta volna a holocaustot, illetve hogy azt idegenrendészeti intézkedésnek mondta vagy tartotta volna. Ebben a tekintetben az alperes semmilyen bizonyítékot nem szolgáltatott, egyedül a felperes nyilatkozatait, amelyekben azonban a holocaust e minőségének kétségbe vonása sehol nem található meg. Abból, hogy a felperes a Kamenyec-Podolszkiji eseményeket *inkább*

idegenrendészeti eljárásnak nevezte, nem derül ki más, mint az, hogy a felperes ismeretei és véleménye szerint ezek az 1941 nyár végi események nem sorolhatók a holocaust későbbi ismert ismérvei szerint abba az eseménysorba, amelybe az 1944 évi német birodalmi megszállás után bekövetkezett deportálások sorolhatók. A deportálás fogalom a közismereti szótárak, lexikonok – így az Új Magyar Nagylexikon - szerint is igen gazdag jelentéstartalommal bír, ennek egyik nagyon fontos változata a holocausthoz vezető deportálás. A felperes érvelése arra az európai keresztény-zsidó kultúrkörben elfogadott ismérvre támaszkodik, mely szerint felelősséget valamely személy a bűnös magatartásokért visel, tehát azokért, amelyek következményeit az intézkedéseket meghozó személyek ismerték, s ezen következmények ismeretében tették meg személyi szabadságot korlátozó jogellenes intézkedéseiket. A felperes nyilatkozattételekor, ismeretei szerint bűnös magatartás ebben az időben nem bizonyítható a magyar hatóságokkal, illetve az állami politika legfelsőbb vezetői tekintetében. Az alperes véleménye ezzel szemben az, hogy ilyen bűnös magatartás igenis volt, s a Magyar Állam bűnös a Kamenyec-Podolszkiji gyilkosságokban, s tágabb értelemben bizonyára, mint ezt számos helyen kifejti, a magyar társadalom széles körei is felelősek ezekért a súlyos jogsértésekért. E vita eldöntéséhez a deportáltak listájának összeállítására, azaz névsorokra, adatokra, állampolgársági, honossági és hontalansági adatokra, a hatósági intézkedéseket megtestesítő iratok megismerésére lenne szükség, amelyekkel felperes szerint az alperes és vele egy véleményen lévő adósak.

A per tárgya azonban nem ennek a nézeteltérésnek az elbírálása, hanem az alperes tényállításának, mint a szellemi-fizikai valóság elemének megítélése.

A felperesnek abból a történelmi tudományos meggyőződéséből, illetőleg vélekedéséből, hogy Kamenyec-Podolszkiji tömeges gyilkosságok nem illeszkednek a holocaust világtörténelmi és magyarországi folyamataiba (a hontalanok, illetve idegen állampolgárságúak szállítása nem Kamenyec-Podolszkijba történt, hanem a határon való áttétellel magyar hatóság részéről befejeződött, az érintettek kiutasításáról határozatokat hoztak, a kivégzett személyek pontos köre, eredete, állampolgársága jelenleg nem állapítható meg pontosan, nem állítható teljes bizonyossággal, hogy kizárólag Magyarországon lévő személyeket, s kizárólag zsidóságot sújtó tömegmészárlás történt, Galíciában maradt lakosság ellen is irányultak a német-ukrán népiirtó intézkedések) nem következik áttételesen sem az, hogy a holocaust eseményei bármilyen tekintetben kérdésesek lennének a felperes számára. Az ezzel ellentétes értelmezés szöges ellentétben van az emberi gondolkodás szabályaival, joggal önkényesnek tekinthető.

3. A Törvényszék az előbbieken kifejtettek szerint tévesen állapítja meg: „Tehát azt az alperes nem mondta az adásban, hogy a felperes ilyen kijelentést tett (ráadásul általánosságban a holokausztról, amit a felperes az alperesi nyilatkozatba beleértelmez), hanem a felperesnek egy történelmi megközelítését, tézisét vitatta, ilyen történelmi álláspont létét tagadva. Ezért tehát nem foghat helyt, hogy az alperes olyan kijelentést tett, hogy a felperes azt mondta, a holokauszt idegenrendészeti ügy, ezért sem alapos a kereset.” (Ítélet 9. oldal.)

A kereset előkérdése valóban nem csupán az volt, hogy a felperes szószerint mit mondott, hanem az, tett-e az alperes által tézisnek nevezett kijelentést, hogy a felperesnek voltak-e olyan tényállításai, amelyek értelme szerint ... „a holokauszt az idegenrendészeti ügy vagy idegenrendészeti esemény volt”, s hogy a felperes nyilatkozatainak tulajdonítható-e ilyen jelentés. Tény az, hogy ilyen értelmű kijelentései vagy utalásai nem voltak a felperesnek, ezek létéről semmilyen bizonyítékot nem szolgáltatott az alperes, s a bíróságok sem indokolták meg,

hogy miért fogadták el valónak az alperes állítását. Ezért az alperes tényállításai, amelyek szerint a felperesnek olyan tézise van, hogy „a holokauszt az idegenrendészeti ügy vagy idegenrendészeti esemény volt” valótlannak, amelyek sértik ■■■■■■■■■■ emberi méltóságához és jó hírnévhez való, a Ptk. 75. 76. és 78. §-ában védett jogait;

A felperes az alperes azon tényállításait tartja jogsértőnek, amelyek szerint ■■■■■■■■■■ állítása (tehát nem feltétlenül szó szerinti nyilatkozata) az, hogy „a holokauszt az idegenrendészeti ügy vagy idegenrendészeti esemény volt”

A Törvényszék szerint: *“Jelen perben azt kellett megvizsgálni, hogy a holokauszt-tagadókénti, -relativizálókénti minősítés valós-e, elhangzott-e ilyen kijelentés a felperes részéről, ami ekként interpretálható, a fentiek szerint tett olyan kijelentést, ami ekként volt értelmezhető, ezért nem volt a vélemény jogsértő, az első kérelem vonatkozásában.”* (Ítélet 11. oldal.) Ez a kirívóan megalapozatlan megállapítás szöges ellentétben áll a per irataival és egyéb bizonyítékaival, s az önkényes, iratellenes bírói megállapítás megerősíti az alperes jogsértését, súlyosan sérti a felperes személyiségi jogait. *Miközben a tényállítást véleménynyilvánításnak minősíti a bíróság, az alaptalanul véleménynek nyilvánított tényállítást bizonyítás nélkül igaznak, megalapozottnak minősíti. A tény és vélemény fogalma és minősítése az adott összefüggéstől függően keveredik az indokolásban. Megjelent a tényeket tartalmazó vélemény fogalma, amely bizonyítás nélkül továbbra is tényként kezelhető, mint vélemény.*

Tényeknek önkényes előadása, nem létező összefüggések tényként való állítása, s ezzel másoknak bűncselekmény gyanújába keverése egyebek mellett súlyos polgári jogi jogsértést valósít meg, s hatékony jogvédelem alapjául kell, hogy szolgáljon. Ellenkező értelmezés azt jelentené, hogy a polgári jog teljes egészében vagy jelentős részben átengedi a valótlannak állításával kapcsolatos szankciókat a büntetőjognak, ami ellentétes a polgári jog céljával és rendeltetésével. Ha ezt megtenné az igazságszolgáltatás, a személyiségvédelem tartalma kiüresedne és a véleménynyilvánítás joga súlytalanná, jelentőség nélkülivé válna, a közbeszéd és a médiumok a legvadabb nézeteket és hazug véleményeket sugároznák a jogkövetkezmények elvi lehetősége nélkül a kiszolgáltatott közönségnek, annak a közegnek, amelynek joga van a hiteles tájékozódáshoz. *In herbis et in verbis magna vis est* – mondták a régi latinok, jól tudva, hogy a szavaknak milyen nagy ereje, gyógyító és rontó hatása van. A jog feladata, hogy a leginkább rontó, valótlanságot kifejező, emberi méltóságot sértő szavakat megfékezze. Azért is így van ez, azért fontos a polgári jog kompetenciájának megtartása, mert annak eszközeivel árnyaltabban értékelhető valamely magatartás minden eleme, szükségessége és arányossága, sokkal kifejezőbben, mint a büntetőjog kategóriái szerint történik.

4. Okszerűen fel kell vetni az alperes jóhiszeműségének, illetve rosszhiszeműségének kérdését jóllehet ez nem változtat valamely magatartás jogellenességén. Tudja-e a nyilatkozó, vagy kellő gondossággal tudnia kell-e hogy valótlannak állít, s hogy ezen állításának a más személy jó hírnevére súlyos csorbító, rontó hatása lesz. Ennek megítélésénél a nyilatkozó személyi adottságai, tulajdonságai, műveltsége, tudományos felkészültsége nagyon pontosan megadják a választ az előbbi kérdésekre.

Amikor az általános joggyakorlat tág teret ad a rendhagyó, különleges, meghökkentő nyilatkozatok számára is, ennek két korlátja van, s az egyik korlát az, hogy tényeket nem lehet rendhagyóan, meghökkentően, önkényesen, s egyben jogsértő módon csoportosítani, tudva,

ismerve azok megalapozatlanságát. Egyértelműen érzékelhető tény, hogy az alperes nem pontosította nyilatkozatát a per folyamán sem, a törvényszék nem hallgatta meg személyesen a jelenlévő alperest. Kétség sem fér ahhoz, hogy a „*holocaust idegenrendészeti intézkedés*” formula, az alperes szájából tudatos szóhasználat, amelyet nyomatékosít az a fordulat, mely szerint itt a felperes tézisééről lenne szó, ami az ismert bizonyítékok szerint teljesen valótlan azért is, mert a történelmi tézis jelentőségét és elvi súlyát, elvonatkoztatott jellegét nem kölcsönözhetjük egy olyan megállapításnak, amely egy pontosan meghatározott esemény megítélésére, azaz tények meglétére vagy hiányára vonatkozik.

Ebben a gyakorlati és egyben gondolati körben a jogok jóhiszemű gyakorlása elvének és követelményének vizsgálata is szükséges. A tények világában munkálkodó ember, a történész legalábbis elemi szinten tisztában kell legyen azzal, hogy mely tényállításoknak milyen következményei vannak, és hogy mely tények történtek meg valójában, s melyek azok, amelyek nem történtek meg. Tények megítéléséről lehet eltérő véleményeket kifejteni, de bizonyos jól megragadható tények tekintetében – így arról, hogy valaki mit mondott, írt vagy mit nem – nem lehet kétség pontosan rögzített adatok és korlátlan alkalommal lejátszható adathordozó birtokában.

5. A legújabb alkotmányos és polgári jogi jogfejlődés, így az Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) AB határozata és a hozzá fűzött különvélemények figyelemre méltóak. Szükségesnek tartom a rájuk való hivatkozást annak jegyében, hogy a rendszerváltozás kezdetekor született büntetőjogi szempontok által vezérelt alkotmánybírósági határozatok a személy méltóságát nem védték eléggé a véleménynyilvánítási joggal szemben; az újabb jogfejlődés határozottabban fordul az emberi méltósághoz való jog védelmének irányába.

A határozat alapján a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 2:44. §-a - amely tételes jogként ugyan ebben az ügyben nem alkalmazható a jogsértés időpontjára tekintettel, tartalmilag azonban az addig kialakult bírói gyakorlatot foglalta össze - a következő szöveggel hatályos: 2:44. § [Közéleti szereplő személyiségi jogának védelme]

„A közügyek szabad vitatását biztosító alapjogok gyakorlása a közéleti szereplő személyiségi jogainak védelmét szükséges és arányos mértékben, az emberi méltóság sérelme nélkül korlátozhatja.”

Az Alaptörvény és a polgári jog között hidat jelent az Alaptörvény 28. cikk 1. mondata is: *„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik.”*

Az Alaptörvény R) cikk (3) bekezdése szerint az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történelmi alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.

Az Alaptörvény adott ügyben figyelmet érdemlő rendelkezései: *„I. cikk (3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.”*

VI. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák.”

IX. cikk (1) Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.

(4) A véleménynyilvánítás szabadságának a gyakorlása nem irányulhat mások emberi méltóságának a megsértésére.

Az Alkotmánybíróság szólásszabadság-értelmezésének kezdettől fogva sarokköve volt az, hogy mások emberi méltósága a véleményszabadság korlátja lehet [Abh1., ABH 1992, 167, 174.].

Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése alkotmányos szinten rendelkezik a magánélet és a jó hírnév tiszteletben tartásához fűződő jogról.

A szólás- és sajtószabadság határainak megvonásánál indokolt különbséget tenni az értékítéletek és a tényállítások védettsége között (Abh2., ABH 1994, 219, 230.). Míg vélemények esetében a hamisság bizonyítása értelmezhetetlen, addig a bizonyíthatóan hamis tények önmagukban nem állnak alkotmányos védelem alatt.

Az AB határozat szerint nem adható minden egyes esetre érvényes, mechanikusan alkalmazható jogszabályi mérce a politikai véleményszabadság és a személyiségvédelem ütközésének feloldására, ezért a jogalkalmazók vannak abban a helyzetben, hogy mérlegeljék a felmerülő releváns körülményeket. Ennek során mindig figyelemmel kell lenniük a közügyekhez kapcsolódó társadalmi-politikai véleménynyilvánítás fokozott védelmére. Az új Ptk. ehhez a mérlegeléshez jelenleg két szempontot fogalmaz meg: a közéleti szereplő személyiségvédelme korlátozásának feltétele szükséges és arányos mértékben érvényesüljön, és ne járjon az emberi méltóság sérelmével.

Az Alkotmánybíróság a fent kifejtettek alapján megállapítja, hogy az emberi méltóságból fakadó személyiségvédelem – másoknál szűkebb körben, de – a közéleti szereplők esetében is korlátozhatja a véleménynyilvánítás szabadságát. Az Alaptörvény emberi méltóságot védő II. cikkére, illetve a magánélet és a jó hírnév tiszteletben tartásáról rendelkező VI. cikk (1) bekezdésére tekintettel tehát a szólás- és sajtószabadságnak az új Ptk. 2:44. §-ából következő korlátozásának a szükségessége a nevesített személyiségi jogokkal összefüggésben elvont módon fennáll.

Az Alkotmánybíróság leszögezte, hogy a tények meghamisítására nem vonatkozhat az alkotmányos védelem, ezért még a büntetőjogi szankcionálás sem eltűzött abban az esetben, ha a becsület csorbítására alkalmas tény állító tudta, hogy a közlése valótlan, vagy azért nem tudott annak valótlanágáról, mert a foglalkozása alapján elvárható körültekintést elmulasztotta.

Az EJEB hangsúlyozta, hogy különbséget kell tenni tényállítások és értékítéletek között, mivel utóbbiak körében a valóság bizonyítása nem követelhető meg. [EJEB, Lingens kontra Ausztria (9815/82), 1986. július 8., 42-47. bekezdések]. Az EJEB tényállítások esetén megkövetelendőnek tartja a bizonyítást.

Az emberi méltóság alkotmányos helyéből egyenesen következik, hogy az még a kitüntetett szereppel bíró véleményszabadságnak is korlátja lehet. Az Alaptörvény IX. cikk (4) bekezdése szövegszerűen is egyértelművé tette ezt. Nem vitás tehát, hogy a szólásszabadságnak az emberi méltósággal szemben adott esetben meg kell hajolnia. Az alapjogok korlátozásának az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében foglalt általános szabályából következően ugyanakkor az alkotmányossági kérdés ez esetben is mindig az, hogy pontosan mely esetben kell a szólásszabadságnak engednie, azaz annak az emberi méltóság védelmét szolgáló korlátozása mely esetben minősül szükségesnek és arányosnak.

Az Alaptörvénybe foglalt „Nemzeti hitvallás” tizenegyedik fordulata szerint „az egyéni szabadság csak másokkal együttműködve bontakozhat ki.” Ezt a követelményt összevetve az alapjogokat szabályozó „Szabadság és felelősség” rész címével, egyértelműen megállapítható az az alapvető, lényegi változás az Alaptörvényben a korábbi Alkotmányhoz képest, hogy az alkotmányozó túl kívánt lépni az egyes szabadságjogok korlátozhatóságának korábbiakban kialakult gyakorlatán. Levezethető ugyanis az itt hivatkozott értelmezési keretből az, hogy valamely alapjog gyakorlása felelősséggel jár, a visszaélésszerű joggyakorlás sértheti a köz érdekeit.

Természetesen a szólás- és véleménynyilvánítás szabadsága sem lehet kivétel ezen új alaptörvényi követelmény alól.

Egyre erősödő elvárás a joggal szemben, hogy a szólás- és véleménynyilvánítás szabadsága ne torzulhasson szabadosságba, ne fordulhasson a visszájára. Egyre nyilvánvalóbb, hogy a véleménynyilvánítás joga sem korlátlan jog, annak is – mint minden más jognak – határt szabadnak más alapvető szabadságok, az alkotmányos jogok és -értékek, továbbá mások méltósága és személyiségi jogai. Ugyanezt jelenti más megfogalmazásban, hogy mint minden alapvető szabadság és alapvető jog gyakorlása, a szólás- és véleménynyilvánítás szabadsága is felelősséggel jár, csak felelősséggel gyakorolható. Különös felelősséggel jár, ha másoknak nagy nyilvánosság előtt bűncselekmény elkövetését tulajdonítják.

6. Az Alkotmánybíróság szerint a véleménynyilvánítás szabadsága nem terjed ki a becsületsértésre alkalmas valótlan tények közlésére akkor, ha a nyilatkozó személy kifejezetten tudatában van a közlés valótlanságának (tudatosan hamis közlés), vagy foglalkozása, hivatásának gyakorlásának szabályai szerint elvárható lett volna tőle a tények valóságtartalmának vizsgálata, de a véleménynyilvánítási alapjog felelős gyakorlásából adódó gondosságot elmulasztotta. A véleménynyilvánítás szabadsága csak a bírálat, jellemzés, nézet és a kritika szabadságát foglalja magába, de az alkotmányos védelem nem vonatkozhat a tények meghamisítására. Ezen túlmenően a szabad véleménynyilvánítás olyan alkotmányos alapjog, amely csak felelősséggel gyakorolható, és a valótlan tények közlésének elkerülése érdekében bizonyos kötelezettségekkel jár a közvélemény alakításában hivatásszerűen résztvevő személyek esetében. Ez a jelen esetben a felekre vonatkozatható, s az alperes is ilyen személynek minősül.

A leírtak szerint a Törvényszék és az Ítéletábrla a rendelkezésre bocsátott bizonyítékok és a felek nyilatkozatai alapján olyan következtetéseket vont le a bizonyítékokból, a felek nyilatkozataiból, s olyan alapjogot sértő megállapításokat tett, amelyek az előterjesztett bizonyítékokkal és az alaptörvény hivatkozott cikkeivel ellentétesek, s meghaladják a bírói mérlegelés lehetőségeit, amelynek a rendelkezésre álló bizonyítékok és az emberi gondolkodás szabályai határt szabnak.

Végül lényegesnek tartom, hogy a Pk. 12. sz. állásfoglalásnak a közlemény egymással összetartozó részei összefüggéséről szóló megállapítása erre az ügyre is alkalmazandó, s így nem csak az általam idézőjelesen kiemelt egyes szófordulatok, hanem az alperes nyilatkozatának egésze adja, erősíti meg annak jogsértő jellegét a felperes megítélése tekintetében.

A felperes szerint a Magyar Állam – szemben az alperes állításával – „nem háborús bűnös” az 1941-es ügyben. Ebből a megállapításból semmilyen gondolati út nem vezethet odáig, hogy a felperes tagadja a holocaustot, a felperes érvelése nem többre, mint a holocaust és az 1941-es szomorú események különbségének megmutatására irányult.

Nem megalapozott hivatkozása a számunkra helyenként nehezen értelmezhető Fővárosi Törvényszék által hozott ítéletnek az, hogy „a történészek többsége, döntő többsége (alperes nyilatkozata szerint, de a felperes is többségi konszenzussal szembemenő új megközelítésekről beszél az MTI-riportban, tehát ő is elismert ezzel valamiféle konszenzust e kérdésben, amit meghaladni kívánt) a Kamenyec-Podolszkiji deportálást a holocaust részének tekinti, s így nem használja inkább az idegenrendészeti ügy elnevezést erre, hanem deportálásnak nevezi, ami a köznyelvben a holocausttal azonos.” (Ítélet 9. oldal.)

Ezzel szemben nem igaz az, hogy „a felperes is többségi konszenzussal szembemenő új megközelítésekről beszél az MTI-riportban”, ilyen szöveg nem található a riportban. A perben –

helyesen - nem folyt bizonyítás abban a tekintetben, hogy a történészek többségének mi a véleménye, s abban a tekintetben sem, hogy konszenzus létezne az adott kérdésben. Ez a bizonyítás azért sem lett volna célszerű, mert ilyen fogalom: *a magyar történészek többsége* nem létezik, hiszen ehhez a történészek nemlétező katalógusát és a tárggyal kapcsolatos valamennyi nyilatkozatot kellene ismerni. Valamely történészi vélemény hitelességét nem a többség dönti el, hanem annak a véleménynek az igazságtartalma. Jelentős történészek nem foglalnak állást, nem foglalkoznak a Kamenyec - Podolszkiji világtörténelmileg nem jelentős eseménnyel. Az is téves megállapítás, hogy a deportálás a köznyelvben a holocausttal azonos. (Ítélet 9. oldal.) Ezzel szemben az a szomorú igazság, hogy a közvélemény tájékozott része jól tudja: a zsidóság tömegtragédiája után Magyarország lakosságának jelentős hányadát kitevő többszázezer embert deportáltak a Szovjetunió táboraiba a második világháború végén és után, s hogy a magyarországi kommunista önkény is jelentős szabadságkorlátozó zárt táborszerű fogvatartási módokat alakított ki, nem beszélve a történelmileg létezett deportálások számos formájáról, amelyek között méltó hely illeti meg a zsidó népiirtás elemeként értelmezhető deportálást. Az is téves megállapítás, hogy a deportálás a köznyelvben a holocausttal azonos. A kérésemre elkészített, mellékelt igazságügyi nyelvész szakértői vélemény válaszolt a következő kérdésre:

A [REDACTED] által adott, jelen felkérésünkben idézett – az MTI-közleményben megjelent, majd az ATV hivatkozott műsorában elhangzott újabb - nyilatkozat alapján, a magyar szavak általánosan elfogadott jelentését figyelembe véve, egy alpműveltséggel bíró magyar anyanyelvű személy az okszerű gondolkodás szabályai szerint juthatott-e arra a megalapozott következtetésre, hogy [REDACTED] helyesli, tagadja vagy kisebbíti a holokausztnak nevezett népiirtást?

„Mivel az idézett MTI-szövegben a holokauszt szó nem szerepel, ezért nyelvileg levezethető közvetlen kapcsolat nem áll fenn a nem említett holokauszt és a szövegben említett „első deportálás”, valamint „idegenrendészeti eljárás”, „kitoloncolás” (szó szerint: „toloncolták ki”) fogalmak között. Ezt erősíti az a tény is, hogy az „idegenrendészeti eljárás” és „kitoloncolás” fogalmi utáni mondatban rögtön szerepel: „lehetővé tette a visszatérést”. A „visszatérés” az idegenrendészeti eljárás fogalmába, eljárásrendjébe tartozik, nem a holokausztéba.”

A szakértő a következő kérdésre: Mi a jelentésbeli viszony az idegenrendészeti intézkedés (kitoloncolás), a deportálás és a holokauszt között?

„Az idegenrendészet (Magyar értelmező kéziszótár, i. m. 552) a szótár szerint: államigazgatási kifejezés, jelentése: „Külföldieknek a határainkon való belépésével, itt-tartózkodásával stb. kapcsolatos hivatalos ügyek intézése. Ezzel foglalkozó hivatal, szerv.” Az idegenrendészeti intézkedés ezek szerint alapvetően „külföldieknek” és azok „határokon való belépésével és itt-tartózkodásával” kapcsolatos cselekvés. A kitoloncolás igéje kitoloncol (Magyar értelmező kéziszótár, i. m. 710): „<Nemkívánatos idegen állampolgárt az országból v. kiutasított személyt vmely helységről> karhatalommal eltávolít.” A kitoloncolás tehát felfogható úgy, mint egyfajta idegenrendészeti intézkedés. A deportálás (ahogy a 3. válaszban kifejtettük) általánosabb jelentésű kifejezés, utal a hatósági intézkedésre történő száműzésre, elhurcolásra, esetleg koncentrációs táborba, lágerbe való elhurcol(tat)ásra, illetve utal általánosabban: a száműzésre, elhurcolásra, az elhurcoltak helyzetére, életüknek így eltöltött időszakára. Ezzel szemben, illetve ezeken túl a holokauszt jelentése kötődik a német (náci) fasizmushoz, a szó jelentése és használata pedig a német fasizmushoz kapcsolódóan a zsidók tömeges, (nagyrészt) gázkamrákban történő elpusztítására utal. Az értelmező szótár meghatározásai közötti viszonyt úgy jellemezhetjük, hogy vannak általános (sokféle) idegenrendészeti intézkedések, ezek közül

egy a kitoloncolás, egy lehetséges, általánosabb intézkedés a deportálás, és egy konkrét, a német fasizmusához kapcsolódóan a zsidók tömeges, nagyrészt gázkamrákban történő elpusztítása a holokauszt.

A nyelvi-logikai viszonyt ábrázolva:

idegenrendészeti intézkedés) kitoloncolás)) deportálás))) holokauszt.”

7. A kép teljessé tétele, s az alperes által tett nyilatkozat hatásainak, súlyának megítéléséhez megfelelő bizonyítékként csatoltam a BRFK Felderítő Főosztály Vegyes Bűncselekmény Osztálya vezetőjének 2014. június 23.-án kelt, általam június 26.-án, tehát az elsőfokú ítélet kihirdetése után kézhez kapott levelét, amelyben arról tudósít, hogy ■■■■■ szággyűlési képviselő ismeretlen tettes ellen megtett feljelentése alapján nyomozást folytatott a Büntetőtörvénykönyvről szóló 2012. évi C törvény 333. §- ába ütköző és aszerint minősülő nemzeti szocialista vagy kommunista rendszer bűnei nyilvános tagadása büntette miatt, s közli, hogy „a nyomozást a hatóságom, a Be. 190.§ (1) bekezdése a) pontja alapján 2014. június 20. napon megszüntette”.

A Büntető eljárásról szóló törvény 190. § (1) bekezdése szerint: „Az ügyész a nyomozást határozattal megszünteti, a) ha a cselekmény nem bűncselekmény.” A nyomozást bűncselekmény hiánya miatt szüntették meg a BRFK Felderítő Főosztály Vegyes Bűncselekmény Osztálya 01000/239/2014.bü. számú 2014. június 20-án kelt nyomozást megszüntető határozatával.

A világhálón föllelhető ■■■■■ 2014. január 20.-án tett feljelentése a feljelentő honlapján, amely hivatkozik ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ feljelentő szerint kifogásolható nyilatkozatára. ■■■■■ (76)

Ismeretes, hogy ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ nyilatkozat-háborút megindító MTI interjúja 2014. január 17.-én jelent meg, majd ezután január 19.-én volt látható a jelen perben alapul szolgáló ■■■■■ ■■■■■ Nehezen vitatható, hogy ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ásnap megtett büntető feljelentése és az alperes nyilatkozata között nincs értékelhető összefüggés.

V.

Az Alaptörvényben elismert és biztosított jogok sérelme.

Magyarország Alaptörvénye (2011. április 25.) II. cikke szerint „Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.”

A VI. cikk (1) bekezdése szerint „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák.”

A személyiségi jogok az emberi méltóságból fakadnak, s véleményem szerint ott, ahol a jó hírnévhez való jog nevesítve nem jelenik meg, de az emberi méltósághoz való jog ill. arra való hivatkozás igen, ezen a jó hírnévhez való jogot is érteni kell.

[Ptk.:2:42. § [A személyiségi jogok általános védelme]

(2) Az emberi méltóságot és az abból fakadó személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. A személyiségi jogok e törvény védelme alatt állnak.]

Ezért hivatkozom az Alaptörvény II. és VI. cikkeiben garantált emberi méltóság és jó hírnév védelmének sérelmére, valamint az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében elismert véleménynyilvánítási szabadság korlátainak megsértésére.

Tekintettel arra, hogy az ügy sarkalatos kérdése a felek nyilatkozatainak nyelvtani értelmezése, annak megítélése, hogy a nyilatkozatoknak a magyar nyelv általánosan elfogadott értelme szerint mi a tartalma, háttéranyagként csatolom nyelvész igazságügyi szakértő véleményét.

Budapesten, 2015. október 28.

Tisztelettel:

Mellékletek:

panaszos

1. Ügyvédi meghatalmazás;
2. Igazságügyi nyelvész szakértő véleménye.

T.
Alkotmánybíróság
Budapest

Alkotmányjogi panasza

[redacted] akos
alperes ellen személyhez fűződő jog
megsértése miatt, kártérítés
érvényesítése iránt folyt perében

a Fővárosi Törvényszék
65.P.21.126/2014/9. számú ítélete

és a

Fővárosi Ítéltábla
2.Pf. 21288/2014/5/II. számú ítélete
megsemmisítése iránt.

1.pld. melléklet.

11
12